

Επικοινωνιακές εκτονώσεις και επίγειες παρηγοριές

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική Ζωή](#)

(Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=372666>)

Ἡ ψυχὴ ποὺ ἔλκεται διακαῶς Ἐρωτικὰ πρὸς τὴν Ἐσταυρωμένη Παναγὰν, καὶ σπεύδει ἀσυμβίβαστα νὰ τὴν “διεκδικήσῃ” μὲ κάθε θυσία, εἰσέρχεται στὸν ἀγῶνα αὐτῆς τῆς “Ἐρωτικῆς διεκδίκησης” μὲ πλήρη ἐπίγνωση τῆς... “κόλασης” τῶν πειρασμῶν καὶ θλίψεων ποὺ τὴν περιμένουν (ὡς ἀναγκαία “συσταύρωση” μὲ τὸν Χριστό), ὥστε νὰ δοκιμαστῇ ἡ ἀγαπητικὴ ἀφοσίωσή της στὸν Οὐράνιο Νυμφίο. Ἡ προσδοκία αὐτὴ ἐνδὸς “βίου... ἀγκαθόσπαρτου” (ἀντὶ ἐνδὸς “ἀνθόσπαρτου” τοιοῦτου, ποὺ εὐχεται ὁ κόσμος στοὺς συνανθρώπινους ἔρωτες!) δὲν πτοεῖ τὴν Χριστολάτριδα ψυχὴ, ἡ ὁποία καί... προκαλεῖ 13 ἐναντίον της τὴ βία τῶν πειρασμῶν, ἀπὸ ὑπερβάλλουσα γιὰ τὸν Θεὸ ἀγάπη!

Ἐξάλλου, τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ προβάλλει (μέσα ἀπὸ τῆ ζωῆ καὶ τὴν διδασκαλία¹⁴ τοῦ ἴδιου τοῦ Κυρίου καὶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Του) ἕναν ἐπίγειο βίο συνεχῶν δοκιμασιῶν καὶ θλίψεων... καὶ διαρκῶς ἐκχεομένων αἱμάτων...! Οἱ δὲ Ἅγιοι Πατέρες ὑπογραμμίζουν τὴν ἀναγκαιότητα τῆς Ἀσκήσεως καὶ τοῦ Μαρτυρίου, πὸν πρέπει νὰ διέλθουν οἱ ψυχῆς ὅσων ἔλκονται Ἐρωτικὰ καὶ σπεύδουν ὀρμητικὰ πρὸς τὸν Θεὸ καὶ Πλάστη τους: «Ἄει γὰρ πόνοις ἑαυτῶν καθαίρουσι τὰς ψυχὰς καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου τηροῦσι, κενοῦντες ἑαυτῶν τὰ αἵματα ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ...» (Ὅσιος Νικήτας ὁ Στηθαῖος - Φιλοκαλία τῶν Ἱερῶν Νηπτικῶν: Τόμος Γ΄, σελ. 300).

Ἡ “μοῖρα” κάθε λογικοῦ πλάσματος πὸν ἔχει ἐλκυσθῆ ἀγαπητικὰ πρὸς τὸν Πλαστοουργό του, εἶναι νὰ βιώνη πάντοτε συγκλονιστικὰ-ἂν καὶ ἀνομολόγητα- ἕναν Ἐρωτα “διψητικὸ” καὶ ἐντελῶς ἀδιέξοδο πρὸς ἄλλες ἐπικοινωνιακὲς ἐκτονώσεις καὶ ἐπίγειες παρηγοριές...! Ἄλλ’ αὐτὴ ἡ “δυσοίωνα” προοπτικὴ τῆς διὰ Χριστὸν “Μαρτυρικῆς” δοκιμασίας... δὲν ἀποθαρρύνει τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὸν σκληρὸ καὶ ἀδιαπραγμάτευτο ἀγῶνα τῆς “ἐρωτικῆς διεκδίκησης”, ἀντίθετα τὴν “πεισμώνει” ὥστε νὰ μὴ φεῖδεται οὔτε τοῦ “αἵματός” της... κατὰ τὴν διψαλέα¹⁵ ἐκζήτηση τοῦ Θεοῦ!

Πληγωμένη βαθιὰ ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸν Ἐρωτα πὸν τῆς “προέκυψε” στὸ κατακόρυφο -

Θεανθρώπινο- πεδίο ἀλληλοπεριχώρησης, ἀδυνατεῖ πιά νὰ ἀναπτύξη ἄλλες, “αὐτόνομα ἐρωτικές” δραστηριότητες στὸ ὀριζόντιο -συνανθρώπινο- πεδίο σχέσεων της. Καὶ αὐτό, βέβαια, ὄχι γιατί ὁ ἀνθρώπινος ἔρωτας εἶναι “κακὸς” (διότι, πῶς θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι “κακὸ” κάτι ποὺ ἔχει εὐλογηθῆ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Θεό!), ἀλλ’ ἐπειδὴ ὁ Θεανθρώπινος Ἔρωτας, ὅταν ἀναφλεγῆ, διεκδικεῖ “ζηλότυπα” ὄχι ἀπλὰ τὴν προτεραιότητα, ἀλλὰ τὴν... ἀποκλειστικότητα στὴν καρδιὰ 16 τοῦ ἀνθρώπου, ἀπορροφώντας ὀλάκερη τὴν ἀγαπητικὴ της δύναμη καὶ ἀπαιτώντας μιὰ ἀπόλυτη ἐρωτικὴ ἀφοσίωσή της στὸν Ἐσταυρωμένο Νυμφίο τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὸ εἰρημένο: «Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου, καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου, καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου...» (Ματθ. 22, 37)!

Ἐὰν ἡ ἀνθρωπότητα, στὴν πλειονότητά της, στέκεται ἀδιάφορη ἐμπρὸς σὲ μιὰ τέτοια Ἀγαπητικὴ πρό(σ)κληση... εἶναι διότι ἔχει παγιδευθῆ, δυστυχῶς, ἀναπόδραστα μέσα στὸ “σαρκικὸ φρόνημα” αὐτοῦ τοῦ ἀρνησίθεου κόσμου. Ἔτσι, ἀδυνατεῖ πλέον νὰ ἀντιληφθῆ σὲ τί ὑπερούσια μεγαλειότητα ἔγκειται ἡ ἀνεπανάληπτη ἀξία τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης... καὶ -πολὺ περισσότερο- ἀδυνατεῖ νὰ ἐλκυσθῆ πρὸς αὐτὸ τὸν σκοπὸ: τὴν ἄφθαρτη πνευματικὴ ἔνωσή της μὲ τὸν Δημιουργὸ τοῦ Σύμπαντος καὶ Νυμφίο τῶν ψυχῶν!

Κυρίως οἱ ἀνδρῶες ψυχές, στὴν πλειοψηφία τους, φαλκιδεύονται μέσα στὴ “φαλλοκρατικὴ 17 πλάνη (γενικὰ τὸ σαρκικὸ φρόνημα) ποὺ ἔχει καταφέρει νὰ ἐδραιώσῃ ὁ Σατανᾶς στὸν κόσμον. Ἔτσι, ἀδυνατοῦν (οἱ ἄνδρες) νὰ “δοῦν” πνευματικὰ τὸν Σωτῆρα Χριστὸ ὡς Νυμφίο τῶν ψυχῶν τους. Πλειοδοτώντας στὴν “ἀρσενικότητα” τῆς ὑλικῆς τους φύσεως, καθίστανται... ἀνίκανοι νὰ διακρίνουν τὴν πνευματικὴ “θηλυκότητα” τῶν ἀύλων ψυχῶν τους, καὶ γι’ αὐτό, ἐνῶ ἐπιδίδονται διψαλέα (ἂν καί, τελικῶς, ἀξεδίπαστα!) στοὺς σαρκικοὺς ἔρωτες τῆς γῆς, παραμένουν πνευματικὰ ἀνέραστοι... πρὸς τὸν Οὐράνιο Νυμφίο!

Ἄλλὰ καὶ οἱ γυναικεῖες ψυχές, στὴν πλειονότητά τους, μένουν ἀδιάφορες κι ἀνέραστες πρὸς ἓνα Νυμφίο... ὑπερκόσμιο, καθὼς τελοῦν ὑπὸ τὴν ὀμηρία τῆς, “συκοφαντημένης” ἀπὸ τὸν διάβολο, ἀντίληψης γιὰ τὴν θεοειδῆ (“κατ’ εἰκόνα” Θεοῦ) φύση τῆς ψυχῆς, καὶ τὴν αἰώνια δυναμικὴ (“καθ’ ὁμοίωση” Θεοῦ) τῆς πνευματικῆς ἐξελιξιμότητάς της! Ὡστε, ἡ “ρεαλιστικὴ” λογικὴ τῆς γήινης προσέγγισης ποὺ θέτει πάντοτε πῶς... ἄμεσα ἐφικτὲς στοχεύσεις, καθιστᾷ (καὶ) τὶς γυναῖκες ἀπρόθυμες πρὸς μίαν ἐπαγγελία “νυμφικῆς” προοπτικῆς... πέρα ἀπὸ τὴν ἐπίγεια ζωὴ καὶ πάνω ἀπὸ τὸν παρόντα κόσμος! Ἔτσι, καὶ αὐτὲς (οἱ γυναῖκες) μειοδοτοῦν... στὰ ὑπερκόσμια, ἐκτονώνοντας ὅλον τὸν ἐρωτισμὸ τῶν ψυχῶν τους πρὸς ἀναζήτησιν ἑνὸς ἐγκόσμιου νυμφίου, ἡ εὐκολὴ εὔρεση τοῦ ὁποῦ παραέχει σ’ αὐτὲς τὴν σιγουριὰ καὶ ἀσφάλεια μιᾶς “ἐδῶ καὶ τώρα” γαμήλιας ἀποκατάστασής τους στὸν βίος...!

Ἀκόμα, ὅμως, καὶ ὅταν συμβῆ κάποιες ἀπὸ αὐτὲς τὶς ψυχές νὰ ἐλκυσθοῦν πνευματικὰ πρὸς τὸν Οὐράνιο Νυμφίο... συχνὰ μπερδεύονται σὲ μιὰ “σαρκικοῦ φρονήματος” ἀντίληψη, καὶ μιὰ ἀρρωστημένα συναισθηματικὴ θεώρηση τῆς “νυμφικῆς” σχέσεως μαζί Του, περιπίπτοντας σὲ ἐμπαθεῖς συμπεριφορὲς (ὅπως ἡ αὐταρέσκεια, ἡ ἀνθρωπαρέσκεια, ἡ ἀνταγωνιστικότητά, ἡ ζηλοφθονία, ἡ ἀλαζονεία, ἡ σκληροκαρδία, ἡ ἀνελεημοσύνη... κλπ) ποὺ θέτουν σὲ σοβαρὸ κίνδυνο ματαιώσεως τὴν ἐλπίδα τῆς Γαμήλιας ἐνώσεώς τους μὲ τὸν Χριστό! – Βλέπε παραβολὴ τῶν «Δέκα Παρθένων» (Ματθ. 25, 1-13).

(Συνεχίζεται)

12 «Τέκνον, εἰ προσέρχῃ δουλεύειν Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου... ἐτοίμασον τὴν ψυχὴν σου εἰς πειρασμόν. Εὐθύνον τὴν καρδίαν σου καὶ καρτέρησον...» (Σειράχ: 2, 1-2).

13 «Δοκίμασόν με, Κύριε, καὶ πείρασόν με... πύρωσον τοὺς νεφρούς μου καὶ τὴν καρδίαν

μου...» (ψαλμὸς 25, 2).

14 «...Στενὴ ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ εὐρίσκοντες αὐτήν...» (Ματθ. 7, 14).

15 «Διψᾷ ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριο καὶ μὲ δάκρυα Τὸν ζητῶ... Πῶς νὰ μὴ Σὲ ζητῶ, Κύριέ μου;! Σὺ πρῶτος μὲ ἐζήτησες, καὶ μοῦ ἔδωσες νὰ γευθῶ τὴν γλυκύτητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματός Σου, καὶ ἡ ψυχὴ μου Σὲ ἀγάπησε ἕως τέλους... Ἄν δὲν μὲ προσεῖλκυες μὲ τὴν ἀγάπη Σου, δὲν θὰ σὲ ζητοῦσα ὅπως Σὲ ζητῶ... Ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα Σου τὸ Ἅγιο μοῦ ἔδωσε τὸ χάρισμα νὰ Σὲ γνωρίσω... καὶ πλέον Σὲ διψῶ μέχρι δακρύων...» (Ἅγιος Σιλουανὸς ὁ Ἀθωνίτης).

16 «Δός Μοι, υἱέ Μου, σὴν καρδίαν...!» (Παροιμ. Σολομῶντος: 23, 26).

17 «Ἡ δύναμις τοῦ Σατανᾶ ἐπ' ὀμφαλοῦ γαστρού...» (Ίωβ: 40, 16).

PERMANENTLY_REMOVED